

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 81.968 van 30 juli 1999

A. 61.204/V-1412.

In zake : **de v.z.w. "Belgisch Verbond der Syndicale Artsenkamers"**,
die woonplaats heeft gekozen bij Mr. M.
VANDENDORPE, advocaat,
Large Voie 157
4040 Herstal,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu,
die woonplaats heeft gekozen bij Mr. C.
VANDERGUNST, advocaat,
avenue Reine Astrid 11
1330 Rixensart.

Tussenkomen de partijen :

1. Jean-Bernard GILLET,
2. Ignace DEMEYER,
die allen woonplaats hebben gekozen bij Mr.
J. BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, Ve KAMER,

Gezien het op 5 december 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Belgisch Verbond der Syndicale Artsenkamers" de nietigverklaring vordert van het ministerieel besluit van 2 september 1994 houdende de benoeming van de leden van de erkenningscommissie van geneesheren-specialistenhouders van de bijzondere beroepstitel in de urgentie-

geneeskunde, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 4 oktober 1994;

Gezien het op 22 september 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Bernard GILLET vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gezien het op 6 december 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Ignace DEMEYER vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikkingen van 22 september en 6 december 1995, waarbij die tussenkomsten worden toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer E. THIBAUT, adjunct-auditeur;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt toegestaan;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gezien de laatste memorie van de verzoekende en van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 april 1999, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 april 1999;

Gehoord het verslag van Mevrouw S. GEHLEN, Staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. DE CROON, loco Mr. VANDEN DORPE, advocaat die voor verzoeker verschijnt, van Mr. J.M. WOLTER, advocaat, loco Mr. VANDERGUNST, advocaat, die voor de tegenpartij verschijnt en van Mr. M. JOASSART, loco Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de tussenkomen- de partijen verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 7 februari 1994, verzoekt de inspecteur-generaal van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu van de verwerende partij de geneeskundige faculteiten van de universiteiten en diverse beroepsverenigingen om twee lijsten van dubbeltallen op te stellen om kandidaten voor te dragen voor de Franstalige en de Nederlandstalige kamer van de erkenningscommissie van geneesheren-specialisten, houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde. In de brief aan de universiteiten en de beroepsverenigingen staat dat de eerste lijst als hun voorkeur zal worden beschouwd.

2. In antwoord op dat verzoek delen zeven geneeskundige faculteiten en vier beroepsverenigingen (de Belgische Vereniging voor Urgentie- en Rampengeneeskunde - afgekort als BESEDIM, de Konfederatie der Belgische Geneesheren, het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten en de

verzoekende partij) de namen van hun kandidaten mee. De "Cliniques Saint-Luc" van de "Université catholique de Louvain" draagt de eerste tussenkomende partij voor, terwijl BESEDIM de tweede tussenkomende partij voordraagt. Het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten en de verzoekende partij stellen twee gemeenschappelijke lijsten met twee namen op.

3. Op 2 september 1994 bepaalt de verwerende partij, bij de bestreden beslissing, de samenstelling van de Franstalige en de Nederlandstalige kamer van de erkenningscommissie van geneesheren-specialisten houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneskunde.

Voor de Franstalige kamer worden zes personen benoemd "op voordracht van de faculteiten van geneeskunde", onder wie de eerste tussenkomende partij, en worden zes personen benoemd "op voordracht van hun beroepsvereniging", onder wie drie voorgedragen door BESEDIM, twee gezamenlijk voorgedragen door de verzoekende partij en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten en één voorgedragen door de Konfederatie der Belgische Geneesheren.

Voor de Nederlandstalige kamer worden acht personen benoemd "op voordracht van de faculteiten van geneeskunde" en worden acht personen benoemd "op voordracht van hun beroepsvereniging", onder wie vier voorgedragen door BESEDIM, onder meer de tweede tussenkomende partij, drie gezamenlijk voorgedragen door de verzoekende partij en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten en één voorgedragen door de Konfederatie der Belgische Geneesheren.

Overwegende dat de tussenkomen de partijen terecht opmerken dat de verzoekende partij geen enkel nadeel lijdt door de benoemingen geschied op basis van de voordrachten van de geneeskundige faculteiten en dat nietigverklaring van die benoemingen haar geen enkel voordeel zou opleveren, aangezien door haar voorgedragen kandidaten niet in aanmerking komen voor een benoeming in die betrekkingen; dat de verzoekende partij, die geen enkele aanspraak kan maken op een benoeming in de categorie van de geneesheren die door de geneeskundige faculteiten zijn voorgedragen, geen belang heeft bij het vorderen van de nietigverklaring van die benoemingen;

Overwegende dat de tussenkomen de partijen ook het belang van de verzoekende partij bij het vorderen van de nietigverklaring van de bestreden handeling aanvechten, doordat die beslissing betrekking heeft op de benoeming van kandidaten die zij zelf had voorgedragen;

Overwegende dat de verwerende partij, toen ze de beroepsverenigingen verzocht heeft kandidaten voor te dragen op twee lijsten van dubbel tallen, gepreciseerd heeft dat de eerste lijst als hun voorkeur zou worden beschouwd; dat de verzoekende partij dus belang heeft bij het aanvechten van de benoemingen van kandidaten die zij heeft voorgedragen, daar de door de verwerende partij benoemde kandidaten niet diegenen zijn die op de eerste lijst stonden; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ze uiteenzet dat de bestreden beslissing, die een akte met individuele strekking is, verwijst naar

verordeningsbepalingen die als juridische grond kunnen gelden, maar geen enkele feitelijke grond bevat die de keuze van de personen die op voordracht van hun beroepsorganisaties zijn benoemd, op enigerlei wijze kan wettigen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verordeningsbepalingen, vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing, een afdoende motivering zijn, aangezien de Minister zijn beslissing heeft genomen op basis van de vereiste criteria zonder ze te wijzigen of ervan af te wijken; dat zij stelt dat de brief waarin verzocht wordt kandidaten voor te dragen, voor alle betrokken verenigingen op dezelfde manier is gesteld, dat op alle hetzelfde criterium is toegepast en dat de Minister gerechtigd was om een vrije keuze te maken uit de personen die de beroepsverenigingen hadden voorgedragen; dat de tussenkomende partijen betogen dat "het vaststellen van de organen en mandaten niet afhangt van de aanspraken en verdiensten van de voorgedragen kandidaten, maar wel van de representativiteit van de organen en het evenwicht dat onder de verschillende vertegenwoordigingen moet worden bereikt, waarover de minister soeverein oordeelt" en dat de vermelding "op voordracht van hun beroepsvereniging" in deze specifieke aangelegenheid een uitdrukkelijke en afdoende motivering is om de belanghebbenden de mogelijkheid te bieden de betwiste benoemingen met vrucht aan te vechten en om de Raad van State in staat te stellen zijn wettigheidscontrole uit te oefenen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar wederantwoord stelt dat nergens uit blijkt op welk criterium de keuze uit de voorgedragen kandidaten gebaseerd is, terwijl, in het geval dat de overheid geen

gebonden bevoegdheid heeft, duidelijk moet worden vermeld op welke gronden de keuze gebaseerd is;

Overwegende, wat de juridische overwegingen betreft die in de bestreden beslissing als rechtsgrond worden opgegeven, dat onder meer wordt verwezen naar "de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen"; dat in die artikelen wordt bepaald hoe de kamers van de erkenningscommissies van geneesheren-specialisten en van huisartsen worden samengesteld, welke overheid bevoegd is om de leden van die kamers te benoemen, voor welke termijn die leden worden benoemd en welke bevoegdheden een erkenningscommissie heeft; dat uit de toedracht van de zaak en uit de bewijsvoering van de verwerende partij betreffende het tweede en het derde middel blijkt dat de bestreden beslissing in feite artikel 45, § 4, en niet artikel 7 van het voormelde koninklijk besluit van 21 april 1983 in toepassing heeft gebracht; dat dit artikel 45, § 4, wat de samenstelling van de kamers van de erkenningscommissie betreft, afwijkt van artikel 7 "indien een nieuwe specialiteit wordt erkend op grond van de bepalingen van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling van verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering", waarbij de mogelijkheid wordt geboden om de erkenningscommissie samen te stellen uit artsen "van wie algemeen bekend is dat zij bevoegd zijn" in plaats van uit artsen die als specialist erkend zijn in het specialisme in kwestie; dat vaststaat dat in casu een nieuw specialisme, namelijk urgentiegeneeskunde, was erkend en dat het de bedoeling was de kamers van de erkenningscommissie van dat specialisme voor het eerst samen te stellen; dat de redenering van de verwerende partij, los van de vraag omtrent de inhoudelijke motivering, dan ook niet kan worden gevolgd wanneer zij

stelt dat de verwijzing naar de toepasselijke verordeningsbepalingen toereikend is om de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren; dat wanneer de administratieve overheid een afwijkingsbepaling wil toepassen, ze naar die bepaling en niet naar de algemene regeling moet verwijzen;

Overwegende dat, wat de specifieke aangelegenheid van de vertegenwoordiging in erkenningscommissies betreft, de voordrachten van beroepsorganisaties een afdoende feitelijke motivering zijn, wanneer de benoemende overheid zich aan die voordrachten houdt en de kandidaten benoemt die de betrokken organisaties als eerste hadden voorgedragen en aan wie zij de voorkeur hadden gegeven; dat de verwerende partij in het onderhavige geval evenwel, uit de kandidaten die door de verzoekende partij en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten zijn voorgedragen, slechts één arts heeft benoemd die op de eerste lijst is voorgedragen en vier artsen heeft benoemd die op de tweede lijst voorgedragen zijn; dat noch in de bestreden beslissing, noch in het dossier wordt uitgelegd waarop die keuze gebaseerd is; dat de verwerende partij, door de bestreden beslissing louter te motiveren met een verwijzing naar de voordrachten van de beroepsverenigingen en tegelijk voor één van de door de genoemde verenigingen voorgedragen lijsten van die voordrachten af te wijken, tekortgeschoten is in de plicht een administratieve beslissing afdoend te motiveren, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat een tweede middel wordt ontleend "aan schending van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische

beroepen en de geneeskundige commissies, inzonderheid van artikel 35sexies, aan schending van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, inzonderheid van de artikelen 1, 7°, 4, 2°, 7, 8 en 45, § 4, en van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, inzonderheid van artikel 10, § 1, waarin de hoedanigheden worden vermeld die het Ministerie van Volksgezondheid bepaalt opdat de speciale technische verstrekkingen vermeld in hoofdstuk V en VII, afdeling I, van diezelfde nomenclatuur, door de genoemde verzekering ten laste worden genomen; dat de verzoekende partij laakt dat de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het koninklijk besluit van 25 november 1991, het koninklijk besluit van 21 april 1983 in toepassing heeft gebracht dat alleen kon leiden tot de erkenning van een titel in het kader van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, terwijl de verwerende partij, om de artsen te erkennen die houder kunnen zijn van bijzondere beroepstitels, het koninklijk besluit van 25 november 1991 moest toepassen dat is aangenomen ter uitvoering van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967; dat de verzoekende partij ook aanvoert dat artikel 10, § 1, van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de lijst van specialisten naar wie in het koninklijk besluit van 21 april 1983 wordt verwezen, geen melding maakt van de titel van specialist in de urgentiegeneeskunde, "zodat er geen commissie kan bestaan die voor die erkenning is opgericht en dus ook niemand tot lid van zulk een commissie kan worden benoemd";

Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partijen de ontwikkeling van de regeling inzake erkenning van geneesheren-specialisten schetsen en uiteenzetten dat bij wijze van overgangsbepaling en zolang als de specifieke erkenningsprocedure niet is geregeld, de procedure omschreven in het koninklijk besluit van 21 april 1983 terzake moet worden gevolgd;

Overwegende dat, zonder dat een standpunt hoeft te worden ingenomen in verband met de twistvraag omtrent de te volgen procedure, op te merken valt dat als de bestreden beslissing op basis van het opgeworpen middel vernietigd wordt, het bij gebrek aan een specifieke procedure onmogelijk wordt een erkenningscommissie te vernieuwen of op te richten; dat de benoeming van de leden van de commissie voor erkenning van specialisten in de urgentiegeneskunde, die bij de bestreden beslissing is geschied, geen afbreuk doet aan de doelstellingen die de verzoekende partij volgens haar statutaire doel nastreeft; dat de verzoekende partij, die in haar laatste memorie betoogt "dat ze volgens haar statutaire doel ernaar streeft zitting te hebben in commissies die wettig moeten worden ingesteld", een belang aanvoert dat met het algemeen belang samenvalt; dat het middel bij gebrek aan belang niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent "aan schending van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, inzonderheid van artikel 7, § 2, 2°, aan schending van het principe van behoorlijk bestuur, aan ontstentenis van en/of kennelijke dwaling omtrent de beoordeling van de feiten, de motieven waarop een bestuurshandeling gebaseerd moet zijn, aan ontstentenis van een redelijke en wettelijk aanvaardbare beoordeling,

aan schending van de regel "patere legem" of aan het gebrek aan een genoegzaam verband tussen de eventuele gronden en de genomen beslissing;" dat de verzoekende partij in hoofdzaak betoogt dat alleen echte beroepsverenigingen die representatief zijn voor de gezamenlijke artsen, zoals zijzelf en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten, kandidaten mochten voordragen aan de Minister, en dat ze zulks moesten doen in de vorm van één enkele lijst; dat ze daaruit afleidt dat de Belgische Vereniging voor Urgentie- en Rampengeneeskunde (BESEDIM), een feitelijke groepering die niet de kenmerken van een representatieve beroepsvereniging vertoont, niet mocht worden gevraagd kandidaten voor te dragen; dat ze onderstreept dat de datum van de statuten van die feitelijke vereniging niet met zekerheid kan worden vastgesteld en dat die vereniging niet alleen uit artsen bestaat; dat ze ook aanvoert dat, zelfs gesteld dat een beroep kan worden gedaan op zulk een feitelijke vereniging, in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met de representativiteit van de verzoekende partij, doordat slechts enkele van de kandidaten die de verzoekende partij en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-specialisten gemeenschappelijk hadden voorgedragen, in aanmerking zijn genomen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het koninklijk besluit van 21 april 1983 "beroepsverenigingen" viseert en niet "representatieve beroepsorganisaties", zoals omschreven in artikel 211 van het koninklijk besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; dat zij aanvoert dat de wet een verruiming van het begrip toestaat als het woord "representatieve"

in de wet aan het woord "beroepsverenigingen" wordt gekoppeld, dat de artsen van wie algemeen bekend is dat zij nuttige ervaring in de urgentiegeneeskunde hebben, zich per definitie niet als een "gestructureerde en georganiseerde vereniging" van specialisten kunnen aandienen, aangezien de bescherming van de titel en de erkenningscriteria nog maar pas geregeld zijn, dat BESEDIM, een vereniging van "leden" die doctor in de genees-, heel- en verloskunde zijn en algemeen bekend staan voor hun bekwaamheid in het specialisme in kwestie, voldoet aan het criterium van artikel 45, § 4, 2°, van het koninklijk besluit van 21 april 1983 en dat uit de ledenlijst die bij de statuten van BESEDIM is gevoegd, blijkt dat BESEDIM voldoende representatief is om in aanmerking te worden genomen;

Overwegende dat de tussenkomende partijen aanvoeren dat noch artikel 45, § 4, van het koninklijk besluit van 21 april 1983, noch artikel 215, § 4, van de gecoördineerde wet waarop dat koninklijk besluit gebaseerd is, uitdrukkelijk bepalen dat de bewuste beroepsverenigingen representatief moeten zijn voor de gezamenlijke artsen; dat zij ook aanvoeren dat artikel 45, § 4, van het voornoemde koninklijk besluit van 21 april 1983 niet bepaalt dat slechts één enkele lijst, opgesteld in gemeen overleg door de verenigingen die kandidaten voordragen, aan de minister wordt voorgelegd; dat zij erop wijzen dat de verzoekende partij BESEDIM niet heeft voorgesteld om zich bij de gemeenschappelijke lijst aan te sluiten en dat de representativiteit waarvan de schending wordt aangevoerd niet verplicht was, zodat geen kennelijke beoordelingsfout kon worden gemaakt;

Overwegende, wat de representativiteit betreft waaraan beroepsverenigingen moeten voldoen om kandidaten voor de betrokken erkenningscommissie aan de

minister voor te dragen, dat artikel 45, § 4, van het voornoemde koninklijk besluit van 21 april 1983 bepaalt dat de kamers van de commissie voor de erkenning van een nieuw specialisme, worden samengesteld uit : " ... 2° evenveel leden, doctors in de genees-, heel- en verloskunde, van wie algemeen bekend is dat zij bevoegd zijn in deze specialiteit, te benoemen uit een lijst van dubbeltallen voorgedragen door hun beroepsverenigingen"; dat het begrip "representativiteit" niet wordt vermeld in deze bepaling; dat de bedoelde beroepsverenigingen, in het concrete kader dat het voorwerp van dit geschil vormt, niet representatief hoeven te zijn voor de gezamenlijke artsen, in de zin van artikel 211 van de gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen; dat het middel op dit punt niet gegrond is;

Overwegende, wat de voordracht van kandidaten door beroepsverenigingen betreft, dat geen van de in het middel genoemde bepalingen inhoudt dat die beroepsverenigingen zich moeten groeperen om één enkele lijst van kandidaten aan de minister voor te leggen; dat artikel 45, § 4, en artikel 7, § 2, 2°, van het voornoemde koninklijk besluit van 21 april 1983 bepalen dat de beroepsverenigingen die kandidaten wensen voor te dragen, dat op een lijst van dubbeltallen moeten doen, wat inhoudt dat elke vereniging een lijst van dubbeltallen mag indienen; dat het overigens strijdig zou zijn met de vrijheid van vereniging en met de daarbij aansluitende vrijheid om zich niet te verenigen, gewaarborgd door artikel 27 van de Grondwet, die beroepsverenigingen ertoe te verplichten zich te groeperen en één enkele lijst van kandidaten in te dienen; dat dit deel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de omstandigheid dat BESEDIM een feitelijke vereniging zonder rechtspersoonlijkheid is, in principe niet belet dat ze kandidaten voor de erkenningscommissie kan voordragen; dat, in het geval dat een feitelijke vereniging kandidaten heeft voorgedragen, het evenwel de taak is van de verwerende partij, alvorens de voorgedragen kandidaten te benoemen, de statuten van die vereniging te onderzoeken en te toetsen of die vereniging een beroepscategorie vertegenwoordigt; dat in het onderhavige geval de verwerende partij pas zeven maanden nadat de bestreden beslissing is goedgekeurd, kennis heeft gekregen van de statuten van BESEDIM en van de lijst van de werkende leden, buitengewone leden en corresponderende leden van BESEDIM; dat de verwerende partij zich niet met volledige kennis van zaken heeft uitgesproken; dat, had zij inlichtingen ingewonnen alvorens kandidaten te benoemen, zij had kunnen vaststellen dat BESEDIM geen vereniging is die alleen uit artsen bestaat; dat het begrip "beroepsvereniging", gehanteerd in de artikelen 7 en 45 van het koninklijk besluit van 21 april 1983, eraan in de weg staat dat verenigingen die niet alleen uit artsen bestaan, kandidaten voor commissies voor de erkenning van geneesheren-specialisten voordragen, zelfs als alle voorgedragen kandidaten arts zijn; dat het middel gegrond is, voor zover het ontleend is aan een ontoereikende beoordeling van de feiten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de artikelen 1, 2°, en 2, 2°, van het besluit van 2 september 1994 van de Minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu houdende de benoeming van de leden van de erkenningscommissie van geneesheren-specialisten houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel worden bekendgemaakt, op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 10.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op dertig juli 1900 negenennegentig, door de Ve kamer van de Raad van State, samengesteld uit :

de HH.	J.-J. STRYCKMANS,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	Chr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Eerste Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-J. STRYCKMANS.